

Τινές. Εἰς τὴν ἀγχόνην!
 Ἄλλοι. Ὁ κακοῦργος!
 Ἄλλοι. Θάνατος!
 Πριγκήπισσα. Εἰς κατὰ τόσων; Αἰσχος!
 Λάσκαρις, πρὸς αὐτήν. Ἄφες Δέσποινα.
 (Τοῖς παρισταμένοις.)
 Ἀνοίξατε τὸν δρόμον, φαῦλα κνώδαλα!
 (Ἐπιτίθεται ὡς μαινόμενος κατὰ τῶν πρὸ τῆς θύρας ἵπποτῶν.)

Τινές. Κυκλώσατέ!
 Ἄλλοι. Κτυπάτε!
 (Πίπτουσι τινες τραυματισθέντες καὶ ἀνοίγεται οὕτω ἡ πρὸς τὴν θύραν δίοδος.)
 Λάσκαρις, τὸ ζίφος κραδαίνων. Ἀναμείνατε
 εἰδήσεις μετ' ὀλίγον τοῦ Λασκάρεως.
 (Ἐξορμᾷ. Καταπετάννυται ἡ αὐλαία.)
 (Ἔπεται συνέχεια.)

ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΕΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΑΣΤΕΡΩΝ.

ΥΠΟ CAMILLE FLAMMARION.

(Τέλος.)

Ὁ τρόπος τῆς μεταξὺ ἀστέρων ἐπικοινωνίας, ἂν εὐρεθῆ ποτε, δὲν θὰ ὁμοιάζῃ ἴσως πρὸς οὐδένα ἐξ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους σήμερον δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν.

Ὁ μεταξὺ τῶν ἀστέρων μαγνητισμὸς θὰ μείνῃ ἄρα ἀχρησίμευτος ἐν τῇ συγκοινωνίᾳ ταύτῃ;

Εἶνε γνωστὴ ἡ τελευταία ἐπίνοια τοῦ μεγάλου Ἀμερικανοῦ ἐφευρέτου Ἐδισον. Ἐκτελῶν πρὸ τινος πειράματα ἐπὶ μιᾷ τηλεφωνικῆς γραμμῆς μεγάλου μήκους, ὁ ἐφευρέτης οὗτος ἐμάζευσεν ἐν ταῖς συσκευαῖς ἤχους παραδόξους, οἵτινες δὲν ἠδύναντο βεβαίως νὰ προέρχωνται ἄλλοθεν εἰ μὴ ἐκ τοῦ γηίνου μαγνητισμοῦ. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον αἱ ἠλιακαὶ ἐκρήξεις ἦσαν συχναὶ καὶ ἰσχυρόταται, δὲν ἐδίστασε νὰ συσχετίσῃ τὰ δύο ταῦτα ἑτερογενῆ φαινόμενα. Βραδύτερον, ἐνῶ ἔκαμνε παρατηρήσεις καὶ ἐρεῦνας μαγνητικὰς πλησίον τοῦ μεταλλεῖου τοῦ Ogden, τοῦ κτήματος αὐτοῦ ἐν τῷ New-Jersey, παρετήρησεν ἐπανειλημμένως ἀποτόμους καὶ σχετικῶς σημαντικὰς ἀποκλίσεις τῆς μαγνητικῆς βελόνης, αἵτινες ἐστερέωσαν τὴν πρώτην αὐτοῦ γνώμην. Ἄλλως τε, σήμερον οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι ὑφίσταται πράγματι ἀμοιβαία τις σχέσις μεταξὺ τῶν ἠλιακῶν φαινομένων καὶ τῶν γηίνων διαταράξεων.

Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ὁ Ἐδισον ἀπεφάσισε νὰ παρακολουθήσῃ καὶ νὰ σπουδάσῃ τὸ ζήτημα τοῦτο. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τούτον ἐπενόησε τὸ ἐξῆς μέσον, ἐν τῷ ὁποίῳ ὀπουδαιότατον μέρος διαδραματίζει τὸ μεταλλεῖον d'Ogden. Τὸ μεταλλεῖον τοῦτο ἀποτελεῖται ὑπὸ συμπαγοῦς σχεδὸν μάζης μαγνητικοῦ σιδήρου ἐχούσης 1,600 μέτρων μήκος καὶ 120 πλάτος καὶ καθικνουμένης ὑπὸ τὸ ἔδαφος μέχρι ἀγνώστου βάθους. Εἰς ἀγωγὸς στηριζόμενος ἐπὶ στύλων θὰ περιτριγυρίζῃ δεκαπέντε φοράς τὴν περιφέρειαν τοῦ μεταλλεῖου τούτου τὰ δὲ ἄκρα τοῦ σύρματος τοῦ γιγαντώδους τούτου ἀγωγοῦ θὰ καταλήγωσιν εἰς ἐν τηλεφωνικὸν γραφεῖον κεῖμενον εἰς μίαν ἄκραν τοῦ μεταλλεῖου. Ὁ μέγας μηχανικὸς εἶνε πεπεισμένος ὅτι διὰ τῆς συσκευῆς του θὰ κατορθώσῃ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῶν φοβερῶν ἐκείνων ἐπὶ τοῦ ἡλίου κινήσεων, καὶ κρίνῃ περὶ τῆς ἐντάσεως αὐτῶν, καὶ ν' ἀκούσῃ τὸν πᾶτάγον, ὅστις πρέπει νὰ συνοδεύῃ τὰς φοβερὰς ἐκείνας ἐπὶ τοῦ ἡλίου ἐκρήξεις.

Ἐκ πρώτης ὄψεως μῖα τοιαύτη ἀπόπειρα φαίνεται παράδοξος καὶ ἀπίστευτος. Πράγματι δὲ εἶνε καλῶς

ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ ἤχος δὲν δύναται νὰ διαδοθῇ ἐν τῷ κενῷ ἤτοι ἐν ἀπουσίᾳ αἰοιδήποτε ὑλικοῦ μέσου, στερεοῦ, ὑγροῦ ἢ ἀερίου· ἐπ' ἴσης δὲ ἀποδεδειγμένον εἶνε ὅτι μεταξὺ τῆς γῆς καὶ τοῦ ἡλίου, πέραν τῆς ἡμετέρας ἀτμοσφαιρας, οὐδὲν τοιοῦτο ὑλικὸν μέσον ὑπάρχει. Πλὴν δὲ τούτου, ἂν ὁ ἤχος ἠδύνατο νὰ μεταδοθῇ ἀπὸ τοῦ ἡλίου μέχρι τῆς γῆς, θὰ ἐχρειάζετο, κατὰ τοὺς γνωστούς ἀκουστικὸς νόμους, τοῦλάχιστον δέκα τρία ἔτη ὅπως διανύσῃ τὸ μεταξὺ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς γῆς διάστημα. Οἱ ἤχοι λοιπὸν τοὺς ὁποίους θὰ ἠκούομεν, θὰ προήρχοντο ἐκ τῶν ἠλιακῶν ἐκρήξεων τῶν γενομένων δεκατρία ἔτη πρότερον.

Ἄλλ' οἱ ἤχοι οἱ συλληχθέντες ὑπὸ τοῦ Ἐδισον ἐν ταῖς τηλεφωνικαῖς αὐτοῦ συσκευαῖς ὀφείλονται, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, εἰς τὰς μαγνητικὰς τῆς γῆς διαταράξεις.

Ἄν παραδεχθῶμεν λοιπὸν ὅτι αἱ διαταράξεις αὗται εἶναι συνέπειαι τῶν ἐπὶ τοῦ ἡλίου γινομένων ἐκρήξεων, τότε πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ ἤχος μετεδόθη ἠλεκτρικῶς κατὰ τρόπον ἀνάλογον πρὸς τὰ συμβαίνοντα ἐν ταῖς τηλεφωνικαῖς ἡμῶν γραμμαῖς: Οὕτω δὲ ἡ διὰ τοῦ κενοῦ χώρου διάδοσις τοῦ ἤχου καθίσταται δυνατή.

Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι αἱ παρὰ τῷ μεταλλεῖῳ Ogden γινόμεναι ὑπὸ τοῦ Ἐδισον ἐρεῦναι παρασκευάζουσιν ἡμῖν ἀποκαλύψεις σπουδαίας. Εὐχόμεθα νὰ γεινῆ τοῦτο καὶ νὰ εὐρεθῇ σοφὸς τις ἀνὴρ ἰκανὸς νὰ τὰς ἐξηγήσῃ.

Αἱ ἡμεριναὶ ταλαντεύσεις τῆς μαγνητικῆς βελόνης, ἡ μαγνητικὴ ἔντασις, ἡ κλίσις καὶ ἡ ἀπόκλισις, ὁ ἀριθμὸς καὶ τὸ μέγεθος τῶν βορείων σελάων, εὐρίσκονται εἰς σχέσιν πρὸς τὰς κηλίδας καὶ τὰς ἐκρήξεις τοῦ ἡλίου. Πᾶν μέγα φαινόμενον ἠλιακὸν ἐξασκεῖ ἐπὶ τῆς γῆς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἡτὶς ἐκδηλοῦται ἐν ταῖς διαταράξεσι τοῦ γηίνου μαγνητισμοῦ, καίτοι ἡ γῆ χωρίζεται ἀπὸ τοῦ ἡλίου δι' ἀποστάσεως 149 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων. Τὴν ἀμοιβαίαν ταύτην μεταξὺ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς γῆς ὑφισταμένην σχέσιν πρέπει νὰ ἔχωμεν πάντοτε ὑπ' ὄψιν ἐν ταῖς ἐρεῦναις ἡμῶν. Ἦδη ἀγνοοῦμεν παντάπασιν τὴν φύσιν τοῦ ἀστρώου μαγνητισμοῦ. Ἄλλὰ βραδύτερον ἴσως θ' ἀνοιχθῇ πρὸ τῶν ὀμμάτων ἡμῶν εὐρὺς ὀρίζων, πλήρης ἐκπλήξεων καὶ θαυμάτων. Μὴ κλείωμεν τὰ ὀμματα ἡμῶν. Ἡ σφαῖρα τῶν ἰδεῶν ἡμῶν θὰ εὐρυνθῇ διὰ τῶν προόδων τῆς ἐπιστήμης.

* * *

Σήμερον βεβαίως δὲν δυνάμεθα νὰ μαντεύσωμεν κατὰ τίνα τρόπον ὁ μαγνητισμὸς τῶν πλανητῶν καὶ ὁ ἠλεκτρισμὸς θὰ ἠδύναντο νὰ χρησιμοποιηθῶσιν ἐν τῇ μεταξύ τῶν ἀστέρων ἐπικοινωνία. Ἀπέχομεν εἰσέτι πολὺ ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου. Ἀλλὰ καὶ ὁ βάτραχος τοῦ Γαλβάνη ἀπέιχε πολὺ ἀπὸ τὴν συσκευὴν τοῦ Μόρσου, καὶ ἡ διὰ συρμάτων τηλεγραφία δὲν ἦτο ὀλιγώτερον μεμακρυσμένη τῆς ἀνευ συρμάτων. Μεταξὺ τοῦ τηλεφώνου καὶ τοῦ φωτοφώνου ὑπάρχει ἄβυσσος.

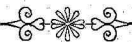
Ἄλλ' οἱ ἀναγνώσται μου δὲν γνωρίζουσιν ἤδη ὅτι μεγαλοφυσεῖς ἐφευρέται, ὡς ὁ Graham Bell, ὁ Cornu, ὁ Mercadier καὶ ἄλλοι, κατώρθωσαν νὰ τηλεγραφήσωσι δι' ἀπλῶν ἀκτίνων φωτός, ἐφαρμόζοντες τὰς θανμασίας ιδιότητος τοῦ σεληνίου; Δὲν ἐξευρέθησαν μέχρι τοῦδε διάφορα εἶδη φωτοφώνων, φωτοηλεκτροφώνων, θερμομαγνητοφώνων, ἀκτινοφώνων καὶ ἄλλων τοιούτων ἐφευρημάτων; Καὶ πάντα ταῦτα εἶναι ἀναμφιβόλως αἱ πρῶται ἀρχαί, τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς νέας τέχνης, ἣτις βασιζέται ἐπὶ τῆς ιδιότητος τοῦ σεληνίου, τῆς ἀνακαλυφθείσης πρὸ ὀλίγων μόλις ἐτῶν, τῷ 1873.

Βέβαιον εἶνε ὅτι τὸ πρόβλημα τῆς μεταξύ ἀστέρων συγκοινωνίας δὲν θὰ λυθῆ λίαν προσεχῶς καὶ πολλοὶ αἰῶνες, ἀναμφιβόλως, θὰ παρέλθωσιν εἰσέτι, πρὶν ἢ οἱ ἄνθρωποι δυνηθῶσι νὰ σκεφθῶσι σπουδαίως περὶ τοιούτου σχεδίου. Ἀλλὰ θὰ κατορθωθῆ ἴσως ἡμέραν τινά, διὰ τινὸς ἀνακαλύψεως νέας καὶ ἀπροσδοκῆς του. Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδέα τῆς ἀνακαλύψεως τῆς χημικῆς συστάσεως τῶν ἀστέρων εἶχε κηρυχθῆ ὡς ἄτοπος καὶ παράλογος ὑπὸ τοῦ Auguste Comte καὶ ὑπὸ σοφωτάτων

ἀνδρῶν ὀλίγα μόνον ἔτη πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς φασματοσκοπικῆς ἀναλύσεως, ἣτις αἰφνης κατεβίβασεν ἡμῖν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ τὴν λαμπρὰν ταύτην ἀποκάλυψιν. Ἡ ὕαλος εἶνε θαῦμα· πρὶν γίνῃ γνωστή, οὐδεὶς ὑπέπτευε τὸ παραμικρὸν οὔτε ἐκ τῆς ἀστρονομίας οὔτε ἐκ τῆς μικρογραφίας. Ἡ ἠλεκτρικὴ τηλεγραφία εἶνε ἕτερον θαῦμα, ὅπερ μετέβαλε τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου. — Κ' ἔπειτα, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρχωσι μεταξύ τῶν ἀνθρωπίνων γενῶν, τῶν κατοικούντων τοὺς πλανήτας, ψυχικοὶ δεσμοί, ἀγνωστοὶ ἡμῖν εἰσέτι;

Δὲν εἶνε ἀποδεδειγμένον ὅτι ἡ διανοητικὴ δύναμις εἶνε λειτουργία τοῦ ἐγκεφάλου, ἣτις ἀφανίζεται μετ' αὐτοῦ. Ἡ ψυχολογικὴ φυσιολογία δὲν ἠδυνήθη εἰσέτι νὰ ἐξηγηθῆ πῶς ἡ οὐσία τοῦ ἐγκεφάλου, ἡ ὕλη, δύναται νὰ παράγῃ συλλογισμούς. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου δύναται νὰ εἶνε ἀόρατος δύναμις, προσωπικὴ, προσκαίρως συνδεδεμένη μὲ τὴν ζωὴν, ἐπιζῶσαν τῷ σώματι καὶ μεταβαίνουσαν εἰς ἄλλους κόσμους. Μία τοιαύτη ὑπόθεσις δὲν εἶνε καθόλου παράλογος αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, οὐδὲν μᾶλλον παράλογος τῆς ἰδέας ὅτι εἶνε δυνατὴ ψυχικὴ συγκοινωνία μεταξύ δύο κατοίκων δύο διαφόρων κόσμων. Αὐτὸς θὰ ἦτο βεβαίως ὁ ἀριστος τρόπος τῆς συγκοινωνίας καὶ τῆς συνεννόησεως. Ἀλλὰ μήπως καὶ ἡ σπουδὴ τῶν ψυχικῶν δυνάμεων δὲν εὐρίσκεται εἰσέτι εἰς τὰ πρῶτα αὐτῆς στοιχεῖα;

Εὐρισκόμεθα εἰσέτι εἰς τὸν προδάλαμον τῆς γνώσεως τοῦ σύμπαντος. Δὲν πρέπει νὰ πιστεύωμεν ὅτι εἶναι χιμαιρικὴ ἡ ἐλπίς τοῦ νὰ προχωρήσωμεν ἡμέραν τινά πρὸσωτέρω! Excelsior!

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἐρμάννου Χαίβεργ.

(Συνέχεια.)

Ἐπὶ τέλους ἀναψε τὸ φῶς καὶ ἔσπευσεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ ἐκοιμῶντο τὰ τέκνα τῆς. Ἐνθυμηθεῖσα δὲ αἰφνης τὰ τέκνα τῆς ἤρχισε πάλιν νὰ σκέπτεται περὶ τῆς διαθήκης τοῦ Καϊῦ, καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτῆς. — Ἄν ὁ Καϊῦ, ὁ συζυγὸς τῆς, ἀπέθνησκεν, τότε αὐτὴ ἐξ ἀπαντος θὰ ἐκληρονόμοι τὰ πάντα! Καὶ ἐν μέσῳ τῆς ἀβεβίας καὶ ἀμφιβόλου ταύτης ἐλπίδος, ἀπέναντι τῆς ὁποίας καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ἐτρόμαξε, κατέλαβον αὐτὴν παραδόξως πῶς ἀνησυχία καὶ μέρμναι ὑπὲρ τοῦ συζύγου τῆς. Ἡ δύναμις τῆς συνθητικῆς ἀνέλαβε τὰ δικαῖά τῆς καὶ ἐξήλειψε πάλιν διὰ τινὰς στιγμὰς πᾶν νέον, ἀνφωλον καὶ ἀνόσιον ἐκ τῆς ψυχῆς αὐτῆς.

Καὶ ἡ φροντίς αὐτῆ διήρκεσεν. Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ δωματίου βαδίζουσα ἀψοφητῆ, φθάσασα δὲ εἰς τὴν κλιμακὰ ἠκρόασθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, εἶρε τὸν διάδρομον φωτιζόμενον καὶ κατέβη μετὰ προφυλάξεως.

Ἄλλ' ὅτε ἠτοιμάζετο ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἀνεώχθη ἡ ἐξώθυρα ταχέως καὶ ἐνεφανίσθη αἰφνης ὁ Καϊῦ ἐνώπιον τῆς γυναικὸς.

Ἰσχυρὰ κραυγὴ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς. Τὸ κηρίον ἔτρεμεν εἰς τὰς χεῖράς τῆς, καὶ ὡς ὑπὸ φοβεροῦ τινος φαντάσματος ἐκπλαγεῖσα ἀποδοχώρησε κλονουμένη. Ὁ Καϊῦ ἦτο κάτωχρος, τὰ ἐνδύματά του γεράτα κονιορτόν, ἡ γενειὰς του ἀκατάστατος καὶ τὸ βλέμμα του ἄγριον καὶ ἀτενές.

Ἦδη δὲ ἐκινήθη κλονουμένως καὶ ἐστηρίχθη εἰς τὸν τοῖχον. Τὸ μαστίγιον ἐξέπεσεν ἐκ τῆς χειρὸς του. Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἔσπευσε πρὸς αὐτὸν νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του, δίδω ἑφαινετο ἔτοιμος καὶ πέση ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

«Καϊῦ! Καϊῦ! Πρὸς θεοῦ! Τί ἔχεις; Τί συμβαίνει;» Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ πῶς αἱ κραυγαὶ αὐταὶ τοῦ φόβου

καὶ τῆς φροντίδος ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ στόματός τῆς. Μήπως ἡ θεὰ τῶν παιδίων ἐμάλαξε τὴν καρδίαν τῆς καὶ διήγειρεν ἐν αὐτῇ εὐγενέστερα καὶ τρυφερότερα αἰσθήματα, ἢ ἦτο ἡ συνθήθεια, ἣτις εἶνε ἰσχυρότερα παντὸς ψυχικοῦ πάθους;

Ἄλλ' ὁ Καϊῦ δὲν ἐδίδεν ἀκρόασιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίας, ἀλλ' ἔκειτο ἐκεῖ ὡς ἐτοιμοθάνατος. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν κεκλεισμένοι, ἡ ἀναπνοὴ του δύσκολος.

«Καϊῦ! Καϊῦ! ἐφώναξεν ἡ γυνὴ. »Μὴ μου πεθάνης, Καϊῦ, — ἀκουσέ με!»

Ἦδη ἀνέωξε τὰ βλέφαρα — ἄσπῳ μόνον, ὡσεὶ τῷ ἐπροξένει ἄρρητον ἄλγος. καὶ εἶτα πάλιν τὰ ἐκλείσεν, ὡς ἀποθνήσκων.

Μετὰ τὰ περιγραφέντα γεγονότα παρήλθον δύο ἔτη. Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἐξῆ εἰσέτι ἐν Δρόννιγχοφ ὡς οἰκοδέσποινα, ὁ Καϊῦ περιεπάτει ὡς πρότερον διὰ τῶν λειμῶνων καὶ τῶν ἀγρῶν του, εἰργάζετο, ἐκράτει τὴν ἀλληλογραφίαν του μὲ τὴν ἐν Λονδίνο φάρμακον, μετέβαινεν ἐπιπλοῦς εἰς τὴν πόλιν, προήδρευεν ὠφελίμων συλλόγων, ἔπαιξε ζατρίκιον, παρηκολούθει πάντα τὰ νέα ἐν τῇ πολιτικῇ, τῇ τέχνῃ καὶ τῇ ἐπιστήμῃ καὶ ἐξηκολούθει νὰ εἶνε ὅσιος καὶ πρότερον πρὸς τοὺς περιστοιχιζόντας αὐτὸν καὶ πρὸς τοὺς φίλους του.

Καὶ ὁ Βόμστωρφ κατέφκει ἤδη ἐν ἔτος καὶ δέκα μῆνας ἐν τῷ πύργῳ, ἀνεγίνωσκεν, ἐμελέτα, ἐκάπνιζε, περιεπάτει εἰς τὸ δάσος, μετέβαινε μετὰ τοῦ ἐπιστάτου εἰς τὴν πόλιν καὶ διεσκέδαζεν, ὡς πρότερον, τοὺς ἀκούοντας αὐτὸν μὲ τὴν κυκλικὴν του φιλοσοφίαν. Ἀλλὰ δὲν ἐφόρει πλέον τὴν προτέραν του στολὴν οὔτε τὰ ὑψηλά του ὑποδήματα, ὁ δὲ μικρὸς του ὑπηρέτης ἐμεινεν εἰσέτι ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του.

Καὶ οἱ κύριοι τοῦ Δρόννιγχοφ, ὁ Καϊῦ καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ,